

Illustra Media sine seks ID-dokumentarer

Oppsummering av Rolf Kenneth Myhre.
Epost: ro-ken@online.no

Versjon: 20. juni 2020.

Lad Allen, filmprodusent for Illustra Media.

I august 1996 ble Intelligent Design (ID)-avdeling ved *Discovery Institute* etablert, [Center for Science and Culture](#) (CSC). I 1997 ble [Illustra Media](#) stiftet, en nonprofit-organisasjon hvis formål er å produsere dokumentarfilmer som fremmer et kristent syn på livet, naturen og historien. Lad Allen, som er medstifter av Illustra Media, har produsert, skrevet og regissert over 100 filmer, og har vunnet flere internasjonale priser. Han bor i det sørlige California, og er gift med Joni. Sammen har de fire voksne sønner.

Det er et nært samarbeid mellom Discovery Institute og Illustra Media. Fra 2002 til 2015 har Illustra Media, med Lad Allen som produsent og regissør, produsert seks ID-filmer for Discovery Institute. Disse har blitt oversatt til over 20 språk, og distribuert verden over. I alle de seks dokumentarene har særlig [Paul Nelson](#) – som i 1998 tok Ph.D. i *Biologiens og evolusjonsteoriens filosofi* – blitt brukt som representant for ID-bevegelsen. De andre forskerne og forfatterne ved Discovery Institute har i mindre grad blitt brukt.

De seks dokumentarene er følgende:

1. *Unlocking the Mystery of Life* (2002). 67 min.
2. *The Privileged Planet* (2004). 60 min.
3. *Darwin's Dilemma* (2009). 72 min.
4. *Metamorphosis: The Beauty & Design of Butterflies* (2011). 64 min.
5. *Flight: The Genius of Birds* (2013). 64 min.
6. *Living Waters: Intelligent design in the Oceans of the Earth* (2015). 68 min.

Dokumentarene 1-3 kan kjøpes samlet som tre DVD'er i *The Intelligent Design Collection* (2011), og dokumentarene 4-6 kan kjøpes samlet som tre DVD'er i *The Design of Life Collection* (2015). Mens prisene på selve produktene er rimelige, har utgiftene for frakt og import blitt stive.

De to DVD-settene.

Jeg synes samtlige seks dokumentarer fortjener fem stjerner av fem. Alle seks dokumentarene vil være ypperlige pedagogiske introduksjoner for folk flest på fagnivå Vg1-Vg3. For nordmenn flest vil det være en stor fordel dersom norske tekster legges inn. Med unntak av de to første dokumentarene har DVD'ene engelsk teksting som opsjon, hvilket hjelper godt.

1) 'Unlocking the Mystery of Life' (2002)

- 67 minutter, ingen engelsk teksting, 11 kapitler.
- En flott intro til hele ID-tematikken.

Kap. 1: ID-bevegelsens fødsel i USA i 1993.

Kap. 2: Introduksjon til Darwin og darwinismen.

Kap. 3-4-5: Om Michael J. Behes oppvåkning; hans bok *The Black Box* (1996); og om bakterie-flagellen og begrepet *ikke-reduserbar kompleksitet*.

Kap. 6-10: Om de naturalistiske teoriene om opprinnelsen til urcellen, og om problemene med disse gitt kompleksiteten til cellen og til DNA-RNA-protein-komplekset.

Disse kapitlene kommenteres av Dean H. Kenyon – amerikansk professor i biologi med PhD i biofysikk – som i 1969 utga boken [Biochemical Predestination](#). I boken ignorerte han gåten om opphavet til funksjonell informasjon i DNAet, og fokuserte i stedet kun på proteinet. Boken ble tatt meget godt imot i den naturalistiske leiren av 'livets opprinnelse'-forskere. På midten av 1970-tallet begynte Kenyon å tvile på sin egen teori, og i 1982 tok

han formelt avstand fra selvorganiseringsteorier som svaret på livets opprinnelse. Siden slutten av 1980-tallet har han aktivt fremmet ID-teorien.

Kap. 10 inneholder en flott animasjonssekvens av cellens indre liv.

Kap. 11: Slutningen om intelligent design.

[Paul Nelson](#), [Stephen C. Meyer](#) (Ph.D. i *Vitenskapens historie og filosofi*, 1990) og [William A. Dembski](#) (Ph.D. i matematikk, 1988; Ph.D. i filosofi, 1996) forklarer at bare et *sinn* kan produsere funksjonell, biologisk informasjon, i hvert fall av den kvalitet og i den kvantitet som er lagret i DNAet.

2) 'The Privileged Planet' (2004)

- 60 minutter, ingen engelsk teksting, 11 kapitler.
- En fin intro til *Rare Earth*-hypotesen og til universets finjusterthet for karbonbasert liv.

Kap. 1-2: Fra det heliosentriske perspektiv til prinsippet om middelmådighet.

Den polske astronom Nikolaus Kopernikus (1473-1543) formulerte den heliosentriske modell i 1543. Den amerikanske astronom Edwin Hubble (1859-1953) konkluderte i 1924 at universet strekker seg langt utenfor Melkeveien, og at Melkeveien bare er én av utallige galakser. Denne ytterligere aksentuering av at Jorden fra et rent kvantitativt og posisjonsmessig perspektiv ikke synes å være noe som helst spesielt ved, avfødte senere den filosofiske idéen om [The mediocrity principle](#), at Jorden faktisk ikke har en spesiell, privilegert, eksepsjonell eller overlegen status i universet. Dette var tonen i en bok fra 1994 av den amerikanske astronom Carl Sagan (1934-1996), *Pale Blue Dot: A Vision of the Human Future in Space*.

Kap. 3. Søken etter liv.

Om [SETI-prosjektet](#), som NASA begynte å finansiere i 1971. Dokumentaren inntar her et konvensjonelt, ikke-konspiratorisk perspektiv, at myndighetene ikke har noe kjennskap til eller erfaring med at vi, verken før eller nå, har hatt eller har besøk av utenomjordiske, intelligente vesener. Om [astrobiologi](#), med kommentarer fra astrobiolog [Guillermo Gonzalez](#).

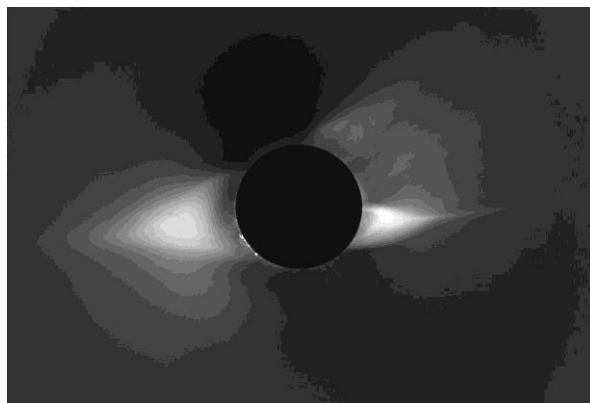
Kap. 4-5: Betingelsene for at en planet kan opprettholde karbonbasert liv.

Per i dag består astrobiologenes liste av ca. 20 faktorer som må være tilstede for at en planet skal være beboelig for karbonbasert liv. Listen inkluderer bl.a.: Vann (i rikelige mengder); planeten må ha en bestemt atmosfære og temperaturen må være innenfor et meget snevert spektrum; planeten må inneholde visse minimumsmengder av bestemte grunnstoffer; planeten bør helst ha en måne; solsystemets stjerne må være av en bestemt type og tilhøre en bestemt [spektralklasse](#); avstanden til solen må være akkurat passe, osv. I vårt solsystem ligger Jorden innenfor '[the Circumstellar Habitable Zone](#)'. Konklusjonen er at gitt alle disse betingelser som må innfris for at en planet skal være beboelig, relatert til antall stjerner i vår galakse, så er vår planet faktisk spesiell, privilegert og eksepsjonell. Denne erkjennelsen ugyldiggjør således middelmådighetsprinsippet.

Kap. 6: *Rare Earth*-hypotesen. Amerikansk astrobiolog Donald E. Brownlee og paleontolog Peter Ward utga i 2000 boken [Rare Earth: Why Complex Life Is Uncommon in the Universe](#). De konkluderte at komplekst liv må være en ekstremt sjelden begivenhet i hele

universet, gitt alle betingelsene og faktorene som først må være tilstede. Bokens tittel, *Rare Earth*, ga så navn til den hypotese at Jorden har en umåtelig privilegert posisjon i universet for karbonbasert liv (Wiki: [Rare Earth hypothesis](#)). Det er verdt å nevne at den britiske naturforsker Alfred Russel Wallace (1832-1913) allerede i 1903 nådde den samme konklusjon i sin bok *Man's Place in the Universe*.

Kap. 7: Den [24. oktober 1995](#) var var mennesker verden over vitne til en total solformørkelse. Dette inntreffer når Månen passerer mellom Jorden og solen, og dekker solen helt. Betingelsene for en total solformørkelse er at både størrelsesforholdet og avstandsforholdet mellom Månen og solen har helt presise verdier. I tillegg er Jorden, av alle himmellegemer i vårt solsystem, det aller beste stedet å være for å observere en total solformørkelse. Totale solformørkelser gir en sjelden og unik mulighet for astronomer til å studere solens [kromosfære](#), som sammen med koronaen utgjør solens atmosfære.

Total solformørkelse.

Kap. 8-9: Guillermo Gonzalez og teolog Jay W. Richards utga i 2004 boken [The Privileged Planet: How Our Place in the Cosmos Is Designed for Discovery](#). Forfatterne dokumenterer hvor ekstremt privilegert Jorden er i vår galakse og i hele vårt kjente univers, *både* for beboeligheten av karbonbasert liv *og* for den vitenskapelige utforskning av universet. En slik fantastisk grad av korrelasjon mellom en planets *biovennlighet* og *utforskningsvennlighet* er vanskelig å forklare, og gir grunnlag for spekulasjon om vår planet har vært spesielt designet for begge disse fenomener. Det visuelle båndet (det som vårt øye kan oppfatte) av det [elektromagnetiske spektrum](#) er også et eksempel på at en bestemt egenskap som er nyttig for liv, også er nyttig for vitenskapelig utforskning.

Guillermo Gonzalez

Jay W. Richards

Kap. 10. Ikke bare Jordens bestemte plassering i solsystemet er spesielt favorabel både for liv og for utforskning, men også solsystemets særlige plassering i Melkeveien er spesielt favorabel både for liv og for vitenskapelig utforskning av vår galakse og av verdensrommet utenfor. Vårt solsystem ligger innenfor det området av Melkeveien som Gonzalez og kollegaer har kalt '[the Galactic Habitable Zone](#)', et begrep som siden 2001 har slått an blant astronomer og astrobiologer.

Kap. 11. Introduksjon til den umåtelige finjusterthet av universets fysiske konstanter for karbonbasert liv, kommentert av fysiker [Paul Davies](#) og filosof [Robin Collins](#) (Wiki: [Fine-tuned universe](#)). Denne finjusterthet gir samtidig det optimale grunnlag for utforskning av universet.

Nyere astrokosmologisk og astrobiologisk evidens har altså fått pendelen til å svinge mot erkjennelsen av at vi lever i et univers som er designet for:

- a) utviklingen av komplekse, karbonbaserte livsformer,
- b) at disse livsformer velsignes med de optimale planetariske, stellare og galaktiske betingelser for å kunne utforske verdensrommet,
- c) at disse livsformer til slutt, på vitenskapelig basis, skal komme på sporet av Designeren.

3) '*Darwin's Dilemma*' (2009)

- 72 minutter, engelsk teksting, 5 kapitler.
- En flott introduksjon til at intelligent design er den beste forklaring på den kambriske eksplosjon. Dokumentaren ble utviklet i samarbeid med Stephen C. Meyer, som i 2013 utga boken [Darwin's Doubt: The Explosive Origin of Animal Life](#).
- Produksjonsmessig representerer denne dokumentaren et kvalitetsløft fra de to foregående, med fascinerende computeranimasjoner, spesialkomponert musikk, og poengterte uttalelser fra flere av verdens ledende eksperter.

Kap. 1: Oppdagelsen av de kambriske fossiler i det nordlige Wales på 1820-tallet, der Darwin var med; og i Burgess Shale i det vestlige Canada i 1909. Kapitlet kommenteres av paleontolog [Simon Conway Morris](#), som er ekspert på kambriske fossiler.

Kap. 2: Darwin hadde i *Artenes opprinnelse* (1859) ingen annen forklaring på den kambriske eksplosjon, og det fullstendige fravær av evolusjonære mellomformer i fossilarkivet, enn at fossilarkivet på den tiden var svært ufullstendig. Men oppdagelsen av fossilene i *The Burgess Shale* bare intensiverte det kambriske mysterium, og svekket troverdigheten i de naturalistisk-darwinistiske forklaringer.

I tillegg kom problemet med oppdagelsen av Ediacara-biotaen:

- Ingen evolusjonære mellomformer til disse biologisk medium-komplekse organismene har blitt funnet.
- Ediacara-biotaen utgjør ikke selv et evolusjonært mellomledd til de biologisk høy-komplekse *dyrerekkene* som plutselig oppsto i kambrium.

Kap. 3: I 1984 ble et fantastisk avleiringssted for kambriske fossiler oppdaget nær byen Chengjiang i Sentral-Kina, [Maotianshan Shales](#). Disse fossilene er enda bedre bevart, viser enda større variasjon i kroppsplaner, og er enda eldre enn dem i Burgess Shale. Oppdagelsen av disse fossiler intensiverte ytterligere det kambriske mysterium, og svekket ytterligere troverdigheten i de naturalistisk-darwinistiske forklaringer.

Kapittelet kommenteres bl.a. av marinebiolog [Paul Chien](#), som i 1998-99 studerte noen av sedimentene som omga de fossilerte svampene i Maotianshan-skiferen. Med elektronmikroskop var han i stand til å identifisere svampe-embryoer på 8-cellestadiet! Dermed røk den siste redningsplanken til neo-darwinistene, at de evolusjonære mellomformene angivelig var 'for små' til å bli oppdaget.

Kap. 4: Gitt Darwins 'Livets tre'-diagram, som i sin prinsipielle form er en sentral pilar i neo-darwinismen, skal hvert rike begynne med en ur-organisme (trestammen) som så med tiden splittes opp i flere arter. Med tiden vil forskjellen mellom disse artene bli så stor at de kan inndeles i forskjellige slekter, og med tiden har forskjellene mellom de ulike slektene blitt så stor at man kan inndele dem i familier, osv. Denne forventede 'bottom up'-progresjon skal til slutt ende i dannelsen av rekker. Men for dyreriket må 'Livets tre'-diagram snus på hodet, da fossilene i stedet viser en 'top down'-progresjon der dyrrekker og dyreklasser plutselig oppstår ut av intet, og så med tiden skjer en differensiering *nedover* mot dannelsen av ordener, familier, slekter og arter. For darwinistene er denne 'top down'-progresjonen både uforklarlig og en bombe for deres eget trossystem.

Kap. 5: Den kambriske eksplosjon skapte et mangfold av nye, eksotiske biologiske *former*. Men på et dypere plan var denne perioden en eksplosjon i *funksjonell informasjon* som *muliggjorde* disse biologiske nye former. Kunne all denne funksjonelle informasjonen oppstå gjennom tilfeldige mutasjoner? [Douglas Axe](#) – professor i molekylærbiologi ved Biola University, samt stifter og redaktør av fagtidsskriftet *BIO-Complexity* – kommenterer sin artikkel fra 2004, [Estimating the prevalence of protein sequences adopting functional enzyme folds](#). I artikkelen konkluderte han at sannsynligheten for at *ett enkelt funksjonelt protein* bestående av 150 aminosyrer kan ha oppstått tilfeldig, er $1:10^{77}$. Til sammenligning er antall elementærpartikler (protoner, nøytroner og elektroner) i hele vårt kjente univers færre enn 10^{80} . Dermed er de darwinistiske forklaringsmekanismer fullstendig avvist. Bare intelligent design kan forklare kvantiteten og kvaliteten på den funksjonelle informasjon som muliggjorde den kambriske eksplosjon.

4) 'Metamorphosis: The Beauty & Design of Butterflies' (2011)

- 64 minutter, engelsk teksting, 7 kapitler.
- Denne dokumentaren er i seg selv et estetisk-kunstnerisk verk, der produsenten har prøvd å fange inn designernes 'ånd'.
- Sammen med denne dokumentaren ble en 94-siders liten bok utgitt, [Metamorphosis: Companion Book to the Film](#).

Kap. 1: Sommerfugler (*Lepidoptera*) er en orden med over 170.000 arter, hvorav nattsvermere eller møll utgjør 92 %. Det er imidlertid de fargesprakende og vakre [dagsommerfuglene](#) (*Papilionoidea*), som bare utgjør 8 % av ordenen, som de fleste tenker på når det er snakk om sommerfugler. Det er ca. 14.000 arter av dagsommerfugler i verden; ca. 550 av dem finnes i Europa; og bare 87 av dem finnes i Norge.

Hver av dagsommerfuglartene har sitt eget unike fargemønster og vingemønster. Disse mønstrene synes ikke å ha en bestemt nyttefunksjon med overlevelsesfordel, med noen få unntak der fargemønsteret opplagt har en kamuflasjeeffekt. Denne kuriositet inviterer til flyktige design-spekulasjoner om hvorvidt all denne flagrende fargemønsterprakten kan ha blitt til... alene for estetikkens og observatørens skyld.

I denne sammenheng fortjener [Kjell Bloch Sandved](#) (1922-2015) – norsk-amerikansk forlegger, forfatter og naturfotograf – å bli nevnt. Han er bl.a. kjent for sin sommerfuglvinge-poster der man kan se mønstre som minner om alle de 26 bokstavene i det latinske alfabetet samt de arabiske tallene fra 0 til 9.

Fra Sandveds *'The Butterfly Alphabet'* (1996).

Kap. 2-3: Metamorfose med fullstendig forvandling fra larvestadium til puppestadium til imago ('voksen')-stadium. [Puppestadiet](#), også kalt 'hvilestadiet' mellom larve og imago, er det mest mystiske. I puppestadiet oppløses først alle strukturene fra larvestadiet, og så utfoldes en ny 'embryo-utvikling' med den typiske cellevekst og celledifferensiering. Dette ender med at en fullvoksen sommerfugl står frem, folder ut sine vinger for første gang, og er klar til å fly.

Kap. 4: Sommerfuglens anatomi er også et fascinerende studium: Sugesnabelen; framvingene og bakvingene som også fungerer som solpaneler; de uhyre sensitive, klubbformete antennene; fasettøynene som har langt bedre fargesyn enn menneskets...

Kap. 5-6. Om [monarksommerfuglens](#) generasjons- og migrasjonssyklus. Årets første nye generasjon av sommerfugler klekkes ut om våren. Hver av årets 3-4 første generasjoner har bare en levetid på ca. 4 uker. I august utklekkes så 'Metusalem-generasjonen', som har en levetid på hele ni måneder! I september-oktober, når høstkulden setter inn, legger den nordamerikanske monarken ut på [en lang reise sørover](#). Den østlige bestanden ender opp i Michoacán i Mexico, mens den vestlige bestanden ender opp i California. Det er litt av et skue når opptil 300 millioner monarker samles på et lite skogsfelt i Michoacán, hvor de så overvintrer. Om våren trekker de nordover igjen til det stedet de kom fra, legger egg, for

så å dø. Hvordan monark-hjernen, på størrelse med et knappenålshode, greier å navigere til det lokale stedet i Mexico, uten å ha vært der før og uten hjelp av noen 'veteran-monarker' som kan lede vei, er et mysterium.

Kap. 7: Hvordan kan sommerfuglenes metamorfose, og i særdeleshet puppestadiet, forklares darwinistisk, som et resultat av en *blind og gradvis* prosess? Hvordan ombygger man et fly fra én modell til en annen, *mens det er på vingene*? Enten må puppestadiet gjennomføres fullt og helt, ellers er det farvel til sommerfuglordenen.

5) 'Flight: The Genius of Birds' (2013)

- 64 minutter, engelsk teksting, 6 kapitler (2-7).

Kap. 2-3: Det er noe over 10.700 fuglearter. Den minste arten er bikolibri, som kun veier omkring 2 gram, mens den største er strutsen som kan veie opp mot 150 kg. De aller fleste fugler kan fly; to unntak er strutsefugler og pingviner. Kompleksiteten ved å kunne fly illustreres av at det var først i 1903 at de amerikanske brødrene Wright gjennomførte historiens første bemannede flygning med en motorisert flygemaskin. Den første flygingen i Europa skjedde i 1906, og var begrenset til 60 meter. I 1909 var Louis Blériot den første til å krysse den engelske kanal (Wiki: [Aviation in the pioneer era](#)). Til sammenligning kan noen seilerfugler være på vingene i opp mot tre år i ett strekk. De eter, sover og parer seg i luften, og lander kun i forbindelse med eggleggingen. For at en fugl skal kunne fly må hele anatomen og fysiologien være designet for akkurat dette; det er ikke nok med utvikling av fjær og vinger. Skjelettet, det muskulære system, og plasseringen av flygemuskulene, må være designet for flyging.

Kap. 4: Det er 363 arter av [kolibrier](#), de holder kun til på det amerikanske kontinentet. Artene karakteriseres av fargesterke fjærdrakter, ofte i iriserende farger, og en usedvanlig flygeevne. De har blitt kalt både for 'naturens helikoptere' og for 'flygende juveler'. De kan bevege vingene på tre forskjellige måter, som gjør det mulig for dem å hovre (henge stille i luften), fly sideveis og baklengs, samt rett opp og ned.

Kolibrien hovrer mens den suger nektar ut av blomstene.

Kap. 5: Om **stærens** fantastiske evne til spontan formasjonsflygning (på engelsk kalt *murmuration*). Stærflokkene kan bestå av opptil 300.000 individer. Hvordan klarer de under formasjonsflygningen å navigere så lynraskt og koordinert i forhold til hverandre? Det ser ikke ut til å være noen ledere i flokken, så hvor kommer ledessignalene fra? *Forskning.no* har en artikkel med en video om emnet, [Hvorfor danser stærene på himmelen?](#) (2017).

Kap. 6: **Rødnebbterne** (*Sterna paradisaea*; eng.: **Arctic tern**) står for den lengste vandringen blant alle dyrene på Jorden, fra Arktis i august til Antarktis, og så tilbake igjen. Den enkelte terne kan gjennomføre denne årlige reisen på 70.000 km opptil 30 ganger i løpet av et langt liv. I løpet av et 30-årig liv har ternen totalt lagt bak seg ca. 2,4 millioner km, hvilket tilsvarer å fly 3 ganger frem og tilbake mellom Jorden og Månen! Denne årlige rundreisen gjør at ternen opplever to somre i året og mer dagslys enn noen annen skapning på Jorden.

Kap. 7: En videre analyse av hvordan hele fuglens anatomi og fysiologi er designet for å kunne fly, inkludert hjertemuskulaturen, stoffskiftet, sansene, og navigasjonssystemene.

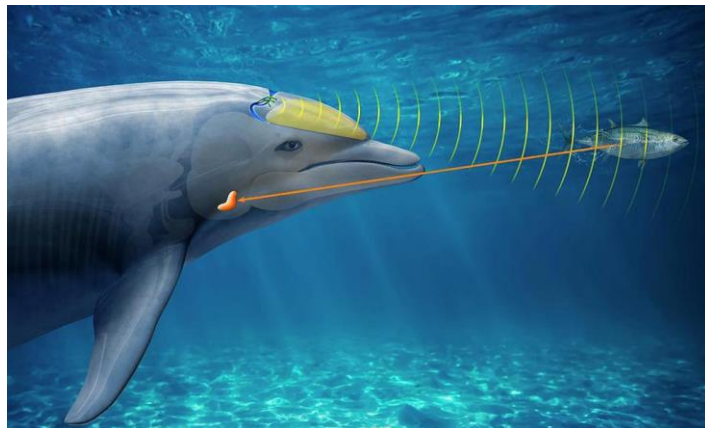
6) *'Living Waters: Intelligent design in the Oceans of the Earth'* (2015)

- 68 minutter, engelsk teksting, 6 kapitler.

Kap. 1: Poetisk-visuell intro.

Kap. 2: Kort intro av Paul Nelson om de to rivaliserende forklaringsmodellene: Darwinisme og ID-teorien.

Kap. 3: Delfinens ekkolokalisering. Ekkolokaliseringen består av fire faser, som alle må ha oppstått samtidig i evolusjonshistorien for å kunne fikses i populasjonen. Hver fase består av uhyre komplekse mekanismer. Ekkolokalisering er med andre ord et ikke-reducerbart komplekst system. Trolig er flere av subsystemene også IRK-systemer.

Delfinens ekkolokalisering

Kap. 4: Havskilpaddens (*Chelonioidea*) geomagnetiske navigasjonssystem. Hannene og hunnene har noenlunde samme livshistorie frem til de parrer seg. De utklekkes på samme sted, til samme tid, på en eller annen strand, og kommer seg hurtigst mulig ut i vannet. Begge kjønnene oppholder seg så i havet i 25-30 år inntil de blir kjønnsmodne. Da befruktes hunnene i vannet. Hannene lever resten av livet i vannet, og setter aldri sine bein

på land igjen. Etter befruktningen begynner hunnene på en reise på flere tusen kilometer tilbake til den eksakte strand som de forlot i nyutklekket tilstand. Hvordan greier de det?

Forskerne har kommet til at skilpaddehunnen navigerer ved å bruke inklinasjonsvinkelen og styrken til Jordens geomagnetiske felt som koordinater. De geomagnetiske koordinater for hele den reise som den nyutklekte hunnskilpadden utfører de to første årene, må således være lagret i hjernen. Den spesifikke odøren til utklekkingsstranden må også være lagret. Når hunnskilpadden så, 25-30 år senere, skal vende tilbake igjen, følger hun de lagrede geomagnetiske koordinatene *i revers*. Og til slutt, når hun nærmer seg, greier hun via sine fantastiske odør-molekylære receptorer å gjenfinne den eksakte stranden. For mer om dette, se artikkelen [Evidence for Geomagnetic Imprinting and Magnetic Navigation in the Natal Homing of Sea Turtles](#) (*Current Biology*, 2015).

Kap. 5: [Stillehavslaksen](#) (*Oncorhynchus*) synes å ha de to samme navigasjonssystemene som havskilpadden, et utrolig odør-system som den nyutklekte laksen bruker på veien gjennom dusinvis av bielver som til slutt ender ut i Stillehavet, og ute i Stillehavet tas det geomagnetiske navigasjonssystemet i bruk. Etter 4-5 år ute i havet vender både hannene og hunnene tilbake til den opprinnelige bielven der de ble klekket ut. På veien tilbake bruker laksene de to navigasjonssystemene i revers. Vel fremme legger hunnene rogn (fiskeegg), og hannene utsondrer melke (sperm) som befrukter eggene. Kort tid etter dør de voksne hannene og hunnene.

Hvor mange dyrearter bruker geomagnetisk navigering? [Magnetoresepsjon](#) finner man hos bakterier, leddyr, bløtdyr, og hos arter innen alle de høyere taksonomiske gruppene av virveldyr. Hvordan kan noen tro at noe så fantastisk som magnetorespeksjon har blitt utviklet – tilfeldig, gradvis, blindt og uavhengig av hverandre – innen så mange dyregrupper?

Kap. 6: Først omtales anatomien og fysiologien til [knølhvalen](#) (*Megaptera novaeangliae*). Deretter presenteres neo-darwinistenes rådende 'Just so'-fortelling om hvordan et landpattedyr på størrelse med en hund utviklet seg til hvaldyr på bare 8 millioner år. Evolusjonsbiolog Richard Sternberg kommenterer at han benyttet neo-darwinistenes eget beregningsgrunnlag for populasjonsgenetikk, og beregnet hva ventetiden ville være for at bare to (!) koordinerte mutasjoner skulle bli fiksert i en populasjon av hvaler, gitt rimelige verdier for populasjonsstørrelse og generasjonslengde. Resultatet var 43 millioner år! Da ville selv Jordens alder trolig ikke by på nok ventetid for transformasjonen fra landpattedyr til hval. Dette betyr at det darwinistisk-kladistiske narrativet er fullstendig absurd. Dette emnet ble utdypet nærmere av Jonathan Wells i hans bok [Zombie Science: More Icons of Evolution](#) (2017, kap. 5).

Kilder og ressurser

Illustra Media: [Web-base](#), [FaceBook](#).

(2011): *The Intelligent Design Collection*. Tre DVD'er, 2002-2009.

(2015): *The Design of Life Collection*. Tre DVD'er, 2011-2015.

Lad Allen, intervju: [Del I](#) / [Del II](#) (nov. 2010).